

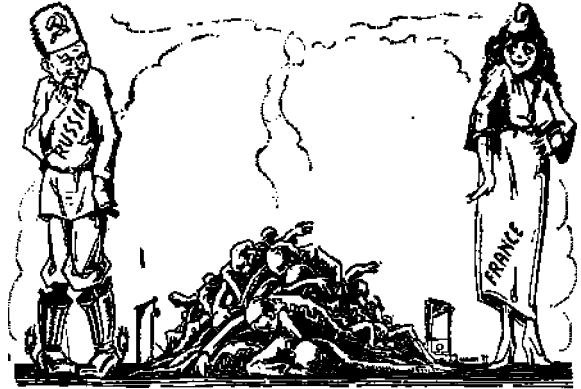
ÄÄRIMMÄISYYDET LÄHENTYVÄT

KAIKKI merkit viittaavat siihen, että Venäjän neuvostohallitus tulee piakkoin saamaan täydellisen tunnustuksen kapitalistisilta mailta ja niin astumaan yhdeksi "viralliseksi" osaksi kapitalistisessa suurmaailmassa. Kaikissa maissa puhutaan suurista mahdollisuuksista, jotka avautuvat teollisuuskapitalistille ja pääomia sijoittaville rahamiehille, kunhan neuvostohallitus tunnustetaan. Yksilöt ja joukkueet, kapitalistien ja heidän hallitustensa edustajat, jotka ovat viime kuukausien aikana käyneet tutkimassa Venäjän tilannetta ja sisäistä elämää, vakuuttavat hyvillään, että kaikki näyttää luotettavalta. Tilanne on "vakautunut" ja nykyinen hallitus, kuten he kertovat, tulee epäilemättä pysymään valta-asemassa pitkät ajat.

Ranskan hallituksen edustajat ovat olleet neuvotteluissa neuvostohallituksen kanssa. Kuten vakuutetaan, näiden neuvotteluin tulokset näyttävät toivorikkaita ja tulevat päättymään virallisten suhteiden alkamiseen. Viime joulukuun alkupuolella Moskovassa päivätyissä uutisissa kerrottiin, että Italian ja Venäjän välillä käynnissä olevat neuvottelut sujuvat hyvin. Yksi neuvostohallituksen ulkoasiain virkailijoista oli lausunut sanomalehtihaastattelijalle, että "Venäjän ja Italian väliset neuvottelut, jotka perusteiltaan ovat paljon laajemmat, kuin neuvottelut yksistään kauppasopimuksesta (?), edistyvät hyvin ja toivomme pääsevämme tyydyttävään päätökseen lähitulevaisuudessa". Mitä ovat nuo neuvottelujen perustat, jotka ovat paljon laajemmat, kuin yksistään kauppasopimukset? Jos näin saisi kysyä.

Italian kommunistien edustaja Bombacci mahdollisesti voisi edellä olevaan kysymykseen vastata "miehellään", sillä hän puhuessaan Italian edustajahuoneessa, ylisti Italian "loistavaa fascistien vallankumousta". Eedelleen hän selitti, että "meidän on pyrittävä aikaan, jolloin Venäjän ja Italian välit voidaan lujittaa yhteisellä liitolla". Puhe sanotaan kauttaaltaan olleen niin "fascistista", että yksimpä Italian kommunistipuolueen toimeenpaneva komiteakin on lausunut paheksumisensa sen johdosta. Vaalipuheita pitäessään, kuten kerrotaan, Bombacci oli vanhoen vakuuttanut, että "hänet saa hirttää ensimmäiseen lyhtypylvääseen, jollei hän työskentele Venäjän mallisen proletariaatin vallankumouksen aikaansaamiseksi Italiassa".

Välittämättä siitä, kuinka asiain kulku on innostanut Bombaccin kaltaisia kommunisteja, tosiasia kuitenkin on se, että Italian suurpyöveli, verinen Mussolini, kannattaa neuvostohallituksen tunnustamista. Hän, kuten muutkin kapitalistisen yhteiskunnan tukipylväät, näkee Venäjän neuvostohallituksen tunnustamisesta koituvan taloudellisia etuja maansa kapitalisteille. Yksi neuvostohallituksen virkailijoista, kommunististen lehtien kertomain uudisten mukaan,

oli lausunut: "Italian edut ovat ilmeiset. Välttön vapautuminen riippuvaisuudesta Amerikasta ja Englannista öljyyn ja viljaan nähden. Ja mahdollisesti myöhemmin vapautuminen Ranskasta teräkseen ja hiileen nähden. Mussolini tietää, että Venäjällä on rautaa ja hiiltä. Hän myös tietää, kuinka täydellinen tulee olemaan Ranskan kontrolli Europan rautaan nähden, jos Ruhrin teollisuuskapitalistien kanssa tehty sopimus tulee pysyväiseksi". — Mussolini tietää! — mahdollisesti jotain muutakin.

Kommunistien piireissä, joissa yhä vieläkin käytetään Venäjän vallankumousta työväenluokan vallankumouksen "esikuvana", näyttää Venäjän neuvostohallituksen nousemista koskevain tapausten kulku muodostuvan "katkeraksi maljaksi", jonka kallistaminen tuntuu vaikealta. Italian kommunistipuolueen toimeenpaneva komitea on ehättänyt selittämään, missä tarkoituksessa kauppasuhteiden alkaminen voidaan hyväksyä. "Italian työväenluokka hyväksyy kauppasuhteiden uusimisen Italian ja Venäjän välillä, mutta ei ahtaista eikä itsekkäistä pyyteistä, mitkä kannustavat kapitalisteja. Italian työväenluokka hyväksyy sen siksi, että kauppasuhteiden uusiminen tulee vahvistamaan Venäjän työväenluokkaa ja antamaan sille uusia kehittymismahdollisuuksia".

Kapitalistit eivät tunnusta Venäjän nykyistä hallitusta ja ala sen kanssa kauppasuhteisiin inhimillisyysskäsitteiden painostuksesta, vaan yksinkertaisesti etujensa mukaisissa tarkoituksissa. He käsittävät, että Venäjällä löytyy suuret markkinat tuotteille ja että Venäjä on rikas raaka-aineista, joita voidaan käyttää kapitalistisessa teollisuudessa. Jollei heillä olisi takeita taloudellisista etuisuuksista, niin ei he suinkaan lähentyisi Venäjää. Mitkään kapitalistien keskinäiset kannaukset eivät ole asiassa vaikuttavimpia tekijöitä, kuten jotkut yrittävät uskottaa.

Italian kommunistipuolueen julistuksen aivan oikein sanotaan, että kauppasuhteiden alkaminen antaa Venäjän työläisille uusia kehittymismahdolli-

suuksia. Sikälä, kun kapitalistinen teollisuus kehittyi Venäjällä, se kasvattaa siellä palkkoproletariaattia, aivan samoin kuin muissakin maissa. Tältä kannalta asiaa katsottuna täytyy myöntää, että sitä parempi Venäjän palkkaköyhälistölle ja todellisen yhteiskunnallisen vallankumouksen saapumiselle, mitä nopeammin kapitalistinen pääoma kehittää suurtuotannon siellä.

Venäjän neuvostohallituksen lähentyminen Italian ja Ranskan hallituksia, vaikka nämä ovatkin osottautuneet maailman taantumuksellisimmiksi, ei suinkaan ole mikään ihmettelemisen aiheinen asia, kun katselemme asioita taloudellisten pakkolakien kannalta, jotka pitävät paikkansa Venäjään nähden tällä kertaa, aivan samoin kuin muihinkin maihin nähden. Venäjällä on riistäjiä ja riistettäviä, kuten muissakin kapitalistisissa maissa. Venäjän hallitseva aines ei välitä siitä, kuinka monia tuhansia syyttömiä työläisiä Italian Mussolini on surmauttanut, sillä heihin ennenkaikkea vaikuttaa oma asemansa. Voitaisiin ehkä myöntää, että Brisbanen puhui täyttä totta, kun hän Venäjän ja kapitalististen maiden lähentymistä koskevassa kirjoituksessaan lausui:

“Venäjällä ylimpänä olevat miehet tulevat käsittämään, että valta ja rikkaus ovat mukavia. He myöntävät, että saattaa olla jotain hyvää ihmissuvun vanhanaikaisissa menettelyissä.

“He näkevät Venäjän metsissä, kaivannoissa, öljylähteissä, hedelmällisissä vainioissa ja ankarasti työskentelevissä, alistuvaisissa miljoonissa työläisissä olevan rikkauten. Kun tämän suuren maailmansodan tomu laskeutuu, niin saattaa se paljastaa Venäjässä uuden rahavallan, joka on syntynyt protesteissa epäyhdenarvoisuutta ja vallan väärinkäyttöä vastaan, mutta on tyytyväinen sitten kun valta on saapunut ‘oikeisiin’ käsiin.”

Jos Venäjän nykyinen hallitus taistelisi tinkimättömästi työväenluokan etujen puolesta, niin kai se vasta viimeisenä lähentyisi niitä maita, jotka ovat ankarampia työväenluokan kiristäjiä. Voisimme ottaa esimerkiksi Saksan. Saksa on saanut ankarasti

kokea Ranskan militarismin painostuksesta, joka luonnollisesti raskaimmin koskee työläisiin. Työväenluokan — vallankumouksellisten työväenliikkeiden — näkökannalta katsottuna, jos neuvostohallitus on työläisten käsissä, kuten jotkut sitä vielä suvaitsevat vakuuttaa, sen täytyisi ennenkaikkea olla Saksan työläisten puolella, auttaa ja rohkaista niitä. Mutta näin ei tee Venäjän neuvostohallitus, vaan päinvastoin lähentyä Ranskaa — Saksan kiristäjää — ja pyrkii irtautumaan kokonaisesti Saksasta. Kommunistit ovat paljon puhuneet ja kirjoittaneet Ranskan militarismista, antaen sille tuomitsevia nimityksiä ja lausunnoita. Nyt kuitenkin on asiat kulkemassa siten, että heidän jumaloimansa hallitus nostaa Ranskan militaristisen ja Italian fascistisen hallituksen maailman kapitalistisista hallituksista “edistysmiehisimmiksi”.

Näin on asiat. Jos kommunistit sitten vieläkin, kun neuvostohallitus on saanut tunnustuksen Italian fascistihallitukselta ja Ranskan militarismihallitukselta ja niiden kanssa alkanut taloudelliseen kanssakäymiseen virallisesti, puolustavat neuvostohallitusta työväenluokan vilpittömäksi palvelijaksi, niin heidän täytyy tunnustaa fascismi ja militarismi “siedettäviksi hyveiksi”. Todellakin kommunisteilla on tarjolla katkera malja.

Tässä yhteydessä voitaisiin ehkä lausua, että jotkut “kaukonäköisimmistä” kommunisteista haluavat pestä kätensä aikanaan, jottei vain joutuisi työläisten joukoista roskakasaan heitettäviksi. Kolmannen kansainvälisen johdonalaisissa liikkeissä on jo tapahtunut rakoilemista. Moskovan ehdotonta ylivaltaa vastustava henki kasvaa kommunistisissa piireissä ja voi käydyä niin, että monet hyvin tunnetut politikoitsijat tekevät periaatteellisen kuperkeikan vähän ennen kuin Venäjän neuvostohallitus astuu virallisesti kapitalististen hallitusten joukkoon. Näin menetellen he voivat näydellä “viattoman” osaa silloin, kun valhekommunistien peitteenä ollut verho ratkeaa ja työläisjoukot näkevät “näyttämöpuolen”.

